

A man with short dark hair and a beard is shown in profile, looking towards the right. He is wearing a dark blue button-down shirt. A woman with long blonde hair is leaning against him, looking towards the camera. She is wearing a light purple, long-sleeved, floor-length dress with a square neckline and a multi-strand necklace. The background is a solid purple color.

KASEY MICHAELS

PALJU KÄRA KANGEKAELSUSE PÄRAST

VENDADE BLACKTHORNIDE TRILOOGIA
III RAA MAT

Kasey Michaels
Much Ado About Rogues
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Kathryn Seidick
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09279314
ISBN 978-9949-25-606-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

Hüvastijätt armastatud tegelastega on alati kurb. Aga kuna mina ise vennad Blackthornid üldse seiklema viisin, oli mul imetore jälgida, kuidas nad leidsid lõpuks tee sihtkohta.

Vendade Blackthornide puhul juhtus sama asi, mis iga raamatuga, mida ma kirjutan – minu „inimesed” haaravad ohjad. Nad lähevad sinna, kuhu ma neid saata ei kavatse-
nud; teevad asju, mis mind üllatavad ja isegi jahmatavad, ning ütlevad asju, mis ajavad mind naerma ja nutma.

Jack Blackthorn ja tema Tess ei lasknud mul muretsemise tõttu mitu ööd magada. Need kaks oleksid võinud vabalt saada ohvriteks, kui nad poleks nii tugeva iseloomuga, otsusekindlad ja teineteisesse armunud... isegi kui nad sarvipidi koos on.

Kõigis kolmes vendade Blackthornide triloogia raamatus on palju raamatus kirjeldamata jäänud võitlusi; ohte, mida kõrvaldada; probleeme, mida lahendada. Ent tõeline lugu

nende kaante vahel on Beau, Pucki ja Jacki lugu sellest, millised inimesed nad on... ja millised inimesed neist saavad. Ja kindlasti on need ka nende naiste lood, kes julgevad neid armastada.

Head lugemist!
Kasey Michaels

*Pühendatud Marcia Evanickile, kes on maailma parim sõbranna,
imeline kirjanik ja kõige vapram naine, keda ma tean. Ma
armastan sind, Marci!*

Armust kõnelge vaiksemalt.*

William Shakespeare
„Palju kära ei millestki”

---

* Kõik Shakespeare'i tekstid tõlkinud Georg Meri.

Proloog

Tüsedä keha ja heatahtliku tühja pilguga Dickie Carstairs astus kõrtsi Duck and Wattle vastas teisel pool tänavat seistes lambi kollasele valgussõõrile lähemale. Dickie ülesandeks oligi ennast näidata ja ta tegi seda niivõrd hiilgavalt, et valitsusametnik Miles Duncan oli kõrtsi tagauksest välja astudes täiesti enesekindel. Ta lausa muigas, kuna Dickie jälgis ilmselgelt ju ainult eesust.

See muie kadus kiiresti, kui tema õlale laskus kellegi raske käsi ja samal ajal rabati tal kaasas olnud kott järsu tõmbega käest. „Tere õhtust, härra Duncan. Lähete kuhugi? Kas tohime kaasa tulla?”

Miles Duncan ei soovinud seda kindlasti mitte, aga tema maised mured ununesid peagi, sest ta vajus peaaegu graatsiliselt roiskuvasse loiku, mis oli tekkinud ülakorruse aknast välja visatud ööpotisisust. Vaene Miles Duncan, järjekordne Londoni teatud piirkondades möllava ohjeldamatu kuritegevuse ohver.

Will Browning tõmbas noa rahulikult Duncani maisetest jäänustest välja ja pühkis selle tera surnu kuuehõlma sisse puhtaks. Seejärel lükkas ta relva saapasäärde ning

võttis mehe koti ja väärtusetu granaadist kiviga lipsunõela, et jääks mulje röövmõrvast. „Jack? *Kas tohime kaasa tulla?* Kummaline sõnavalik. Sinna küll mitte, kuhu tema äsja läks.”

Don John Blackthorn, keda rohkem tunti Black Jacki nime all, avas juba kotti, et veenduda, kas seal on olemas varastatud dokumendid, mille peaminister oli palunud neil tagasi võtta. „Olgu pealegi, Will. Järgmine kord räägid sina ja mina vehin noaga.”

„Häh! Sa tahad kogu lõbu endale saada.”

Jack eiras seda märkust, teades, et Will Browning kasutas nuga ja mõõka südametunnistuse piinadeta. Arvata-vasti oli isegi hea, et ta oli leidnud tegevust riigivõimu teenistuses, sest vastasel juhul oleks ta juba ammu üles poodud.

Nad moodustasid kummalise kolmiku. Dickie oli krahvi kolmas poeg, seltskondlikult saamatu, meeldiv, aga juhm, samas vapraim inimene, keda Jack teadis. Igaüks ei oleks valmis end pidevalt näitama ja sihtmärgiks seadma. Dickie näitas ennast, et ülejäänud saaksid oma tööd teha.

Will oli relv. Kena, rikas, kombekas, laitmatult rietatud kõrgseltskonna lemmik, alati naerata- ja lahke. Tema õiglusmeel oli siiski ainulaadne ja omapärane. Willis oli teatavat tsiviliseeritud *hullust*. Sellest polnud midagi, kui sa polnud päriselt tema sõber, ent tema vaenlane ei tahtnud sa kindlasti olla.

Ja lõpetuseks Jack, nende trio aju ja mitteametlik liider. Jack, kes ei tundnud end kusagil koduselt. Blackthorni markii sohipojana ei olnud ta tundnud end koduselt isa mõisas vendade seltsis ega ka mujal. Ta oli teistsugune ja

ta sai sellest aru juba varases nooruses. Tema sees põles leek, mingi sundus, mida ta ei osanud kirjeldada, veel vähem mõista. See oli teinud temast metsiku, ohjeldamatu nooruki ja ta oli saanud elus valusaid õppetunde.

Töö valitsuse ühe usaldusväärseima salaagendina oli seda leeki mõnda aega alal hoidnud. Nüüd oli hakanud Jacki häirima see, et ta ei saanud elust osa võtta, et ta pidi olema vaatleja, aga mitte kunagi osaleja. Korra oli ta arvanud, et oli vastuse leidnud: nimetu heakskiidu, mida oli algusest peale otsinud; ainsa koha, kuhu ta sobis. Aga siis kaotas ta taas sihi, eesmärgi elus, ja taipas, et ei saa seda enam kunagi tagasi. Ei saa seda naist enam kunagi tagasi. Praegu tähendas tema elu vaid eksisteerimist töötste vahepealsel ajal.

„On kõik alles?” küsis Will. Dickie liitus nendega ja mõlemad kummardusid uurima koti sisu, mida Jack kii-rustades lappama hakkas.

„Ma ei tea, mis siin olema peab, aga arvan, et lord Liverpool jääb rahule,” vastas Jack hooletult. „Ja on edaspidi ettevaatlikum selles osas, kellele ta valitsuse tegemistest jutustab. Igatahes saame tänase eest korraliku tasu, ja see ongi ju tähtis, eks, härrased?” Ta kõhkles hetke ja võttis siis kotist ühe lehe, millel nägi tuttavat nime. „Raisk.”

„Sa ei tohiks neid lugeda, Jack,” märkis Dickie. „Me teame liiga palju ja võime lõpetada samamoodi nagu meie sõbrake siin, ja seda ma ei tahaks.”

„Ta ei kuula sind, Dickie,” tähendas Will. „Sa oled süngem kui muidu, Jack. Kas midagi on halvasti?”

Jack luges ikka veel. „Võib nii öelda küll. Tundub, et markii de Fontaine on kadunud.”